שער המצוות — ראה

מצות השחיטה כתיב כי ירחק ממך כו' וזבחת מבקרך כו' כונה א' לימד מורי ז"ל לשוחט א' ת"ח מכלל החברי' והיה הוא ז"ל אוכל משחיטתו וזו היא כבר נתבאר אצלינו בפרשת עקב בענין אכילת המזון כי כל הנבראים כלם מעורבי' מטו"ר וצריכין להזדכך ולעלות במעלות החומ' הראשון שבו נבראו במעשה בראשית וזה הוא בענין האדם והב"ח כנזכר שם

עוד נת' שם בחינה ב' והיא ענין הנפשות המתגלגלות בגופות הבהמו' והחיות והעופו' ולכן צריך השוחט לכוין בשתי כונות אלו אם בבחי' הראשונ' למתק הדינין והגבורות ע"י השחיטה ואם בבחי' הב' כי ע"י הכוונ' זו שנבאר יושלם עונש המגולגל ההוא ויתוקן להיותו ראוי לבא אח"ך בגוף האדם בעת לידתו כשאר כל הנפשות בני אדם הכשרים והנה בעת שתשחיז הסכין במשחזת להסיר הפגי' אשר בו ובעת בדיקת הסכין אם יש בו פגם תכוין כי פגם עולה בגי' ג' אמות הנז' בס' יצירה והוא מ"א אותיות שיש בשם אהיה בפשוטו ובמלואו ובמלוי מלואו והנה הם ג' שמות אהי"ה דיודין דאלפין והיהין והרי הם ג"פ א"ם כמנין פג"ם והענין הוא כי כל אלו הם בחי' דינין וגבורות ותכוין למתק' ולעשות' רחמים מה שהיו ג"פ א"ם א"ם א"ם של ג' אהיה יהיו עתה בחינת הויו"ת שהם רחמי' שהם מ"ב מ"ב מ"ב אותיו' בכל הויה מהם שהם פשוט ומלוי ומלוי המלוי דע"ב ודס"ג ודמ"ה וכשישחוט יכוין כי הנה מקום השחיטה הוא בגרון שהוא גי' ג' שמות אלהי' העולים כמנין גרון והם ג' מוחין דקטנו' היורדין בגרון בעת הגדל' ז"א ובאין לו מוחין דגדלו' דהויות והנה הם דינין קשים גמורי' ותכוין להוריד שם ג' הויו"ת דמוחין דגדלו' ויתמתקו הדינין של הגרון ואז יהיו ג"פ יהו"ה אלהים בגי' השחיטה כי ע"י השחיט' מתמתקין הדינים כנז' ועי"כ נמשך אור וחיות אל הנפש המגולגלת שם ועי"כ נתקנ' כנ"ל ותחזור לבא בעולם כשאר נפשות ותכוין כי יש בגרון שני סימני' והם הקנה והוושט ותכוין כי סימן היא בגי' אהיה דיודין והקנה הואבג' אהיה דהיהין העולה קנ"א ועם ארבעה אותיו' הפשוטות הם קנ"ה והוושט הוא בגי' ז"פ אד"ם שה"ס ש"ך ניצוצין דאזדרקו ומיתו וכלם הם במקו' ההוא כי שם מקום הדם והדינין וע"י השחיטה מתמתקין ומתבררין כנז'

כוונה שנית נתן מורי ז"ל לשוחט אחד וזה ענינ' תכוין כי סכין בגי' ק"מ כמנין המלוי של אהיה דיודין ועל ידי השחז' הסכין תעביר הפגי' ממנו ע"י ג"פ מ"ב אותיות שיש במלוי המלוי של ג' הוייות ע"ב ס"ג מ"ה והם גי' פגם ע"י ג' אותיותיו וע"י הברכה תכוין להעלו' משם אותם הנפשו' המגולגלו' כנ"ל ובתיבו' על השחיטה תכוין אל ג' אלפין שבהויה דמ"ה דאלפין שהם גי' שחיטה עם הכולל ואח"ך תכוין כי השחיטה הוא בגי' של"ז ותכוין אל שם י"ה במלוי יודין שהם בגי' ל"ו עם הכולל ואח"ך תכוין יוד פעמים ה"י הם ש' ועם הכולל הם א"ש והנה א"ש ול"ו גי' השחיטה אח"כ תכוין כי על השחיטה הוא גי' תל"ז והם ב"פ א"ל בפשוטו ובמילואו כזה אל אלף למד והם גי' תבל ותוסיף מספר ה' הרי תל"ז ובענין אלו הה' הנוספים אני מסופק אם הוא ארבעה כוללים של שני שמות אל פשוטים ושנים מלאי' ועם הכללו' הרי ה' או אם נאמר שתוסיף א' יתירה בעל השחיטה העול' תל"ח עם הכולל ואז תוסיף ג"כ ששה אותיות מלוי שם א"ל על התב"ל שלהם ויהיו תל"ח ודרך הא' נלע"ד יותר אמיתי כפי הכתוב בקונטריסי.

מצות הצדקה כתיב נתון תתן לו כו' ובזה יתבאר פסוק יש מפזר ונוסף עוד הנדרש ברז"ל על ענין הצדקה וניישב פשט דבריה' ז"ל כפי דרך הסוד ממש והוא כי היסוד דאימא שבתוך ז"א או היסוד עצמו דז"א הוא הנק' גבאי צדקה הגובה כל האורות ואח"ך הוא הנותנו ומחלקו לענים שהם מבחי' המלכות כי היסוד הוא הצדיק הנותן צדקה אל המלכות הנק' צדק ועי"כ נעשית צדקה בתוספ' ה' כנודע והנה הצדקה שנותן לה הם החסדי' היורדין ביסוד ז"א כנודע אשר ע"י נפילתם שם בכח במרוצ' ירידת' שם כנודע הנה הם מתפררין לפירורי' דקים ומתפזרין בו כי לכן היסוד נק' כתית כנז' בפ' פנחס בפסוק ועשירית האיפה דכתיש כתישן שהם החסדים הנכתשין בו לפרורי' דקי' ועי"כ מתפזרין ויוצאין והולכים בנוקבא וז"ס הצדקה ונתינתה והנה כפי הסברא היה נראה שאורות החסדי' נתמעטו מן ז"א עי"כ ולכן הודיענו כי יש מפזר שהוא היסוד כנזכר ואדרבא מחמת הפיזור היה נוסף עוד ממה שהיה כנודע כי האורות היו בראשונה סתומים וכחם נעלם בתוכ' ועתה ע"י כתישה זו נגלה אורם לאין קץ ועי"כ נגדל גופא דז"א כמבואר אצלינו במקומו והנה הנותן צדקה גם הוא יהיה עד"ז כי גם אם יראה בעיניו שהוא מפזר ממונו אינו אלא מוסיף בממונו.

עוד כוונה אחרת דע כי אות צדי שבתיבת צדקה מורה על היות זו"ן אחור באחור וזהו ציור אות צ' יוד ונון כפיפה הפוכות פניהם זו מזו ועומדים אחור באחור ואות ד' מורה על היות אז הנקבה דלה ועני' ואות ק' מורה על היות רגלה הארוך מתפשט ויורד בקליפות ואף כי באות ק' יש בחי' זווג גרוע עכ"ז מורה על הנז' ולכן צריך לתקנה בזווג העיקרי ותחזור להיות ה' של צדקה כי אז הוראת זווג אמיתי ומה שהיתה ד' וק' וצ' נעשית ה' כנז' בסבא דמשפטי' בענין יהודה ודע כי ק' של צדקה היא בבחי' קי"ן כי שם נתפשטה זוהמ' הנחש וה' של צדקה היא בהב"ל וע"י נתינת הצדקה יכוין כי התפשטות רג"ל הקוף היוצא אל הקליפו' מתעלה ועולה למעלה ונעשה ה' ועי"כ אין הקליפו' נאחזי' בה. ושמעתי בשם החכם בר אברהם זכותו ז"ל טעם למ"ש במשנה היו לו מאתי' חסר דינר אפי' אלף נותנין לו כאחת הרי זה יטול לפי שהצדקה בגי' מאתים חסר דינר ונמצא כי אז הו' צריך ליטול צדקה ואם יש לו ר' שלימי' עבר מכלל צדקה ולא יטול:

מצות זכירת יציאת מצרים כתיב למען תזכור את יום צאתך מארץ כל ימי חייך טעם זכיר' יצ"מ מכל שאר הגליות בבל ומדי ויון נודע כי ארץ מצרים טמאה מכל ארצות ח"ל ונקראת ערות הארץ ושכינה גלת' עמהם במצרים כמ"ש אנכי ארד עמך מצרימה ונודע מ"ש בזוהר פרשת בא כמה מיני קטרין וכשפי' עשו המצריי' ע"י כחות הטומאה לשעבדם שלא יוכל אפילו עבד א' לצאת משם גם נודע מה שנתבאר אצלינו בטעם שכינה בגלות מה ענייננו כי הנה הסיבה היא שע"י חטא אדה"ר עירב טוב ברע וכל הנשמות של קדושה נפלו לתוך הקליפות ואין בהם כח לצאת משם לולא רחמיו יתברך שבכל צרתם לו צר ושכינת עוזו הולכת עם ישראל בגלות תוך הקליפות וכיון שנכנסת במקומם ומלקטת אותם הנשמות משם והנה הקליפות הם שבעים כנגד ע' אומות וצריכין ישראל לגלות בין כלם כדי ללקט הנשמות שנפלו בתוך כל קליפה שבהם וכאשר יגמר לקיטת כל הנשמות מן הע' אומות אז הוא זמן דמטו רגלין ברגלין הנז' בפ' פקודי ואז יתקיים מקרא דכתיב בלע המות לנצח כו' וז"ס כי בד' רוחות השמים כו' כי הוצרכו ישראל לילך בגלות בכל ד' רוחות השמים בכל ע' אומות ואין צורך שכולם יחד יגלו בין כל אומה ואומה אמנם כיון שאיש א' מישראל לבדו גלה באיזה אומה נחשב כאלו כל ישראל גלו וכמו שאדה"ר פגם בכל העולמות לכן כשנפלו ממנו הנשמות הכלולות בו אל הקלי' נתערבו בד' רוחות העולם אשר מכלם נטל עפרו כנודע וכל א' מע' שרים של אומות העולם שהם כללות הקלי' כולם כל א' לקח חלקו ואותם הנשמות אין כח בהם לצאת משם אלא בכח מצות ותפלות ישראל והם

מבררין אותם מתוך הקלי' ומוציאים אותם משם ומעלים אותם למעלה בבחי' מ"ן כנודע וכל זה ע"י תפלתם של ישראל וכיוצא בזה ג"כ עושים הצדיקים בעת פטירתם כי אין לך כל צדיק וצדיק שאינו מוכרח ליכנס לגיהנם שהוא מדור הקלי' כנודע ואינו נכנס ליענש שם ח"ו כי אדרבא בהכנסו שם מצננין לו גהינם ואינו יכול לשלוט בו אבל סיבת כניסת' שם הוא ללקט משם נשמות הנתונות בין הקלי' אשר בגהינם ומעלין אותם משם למעל' עמהם ונכנסין בסוד מ"ן ונתקנין שם ע"י המ"ד ואז באות לעוה"ז בגופות התחתונים כשאר נשמות ישראל ונמצא שהצדיקים בחייהם ובמיתתם הם עושים פעולה זו לברר את הנשמו' מבין הקלי' בהיותם גולים בין האומות

וזהו סוד עת אשר שלט האדם באדם לרע לו ר"ל אשר שלט האדם דקלי' באדם דקדושה שהם הנשמות כי הם לרע לו לאדם דקלי' כי שליט' הקלי' על ישראל בעת הגלות הוא לרע להם כי עי"כ מוציאים מתוכם נשמו' הטהורו' ולרע להם היתה שליטת' וא"ת ומה אכפת להם בכך דע כי הקלי' הם מתים ואין להם חיות מצד עצמן כלל ולכן הנקבה נק' מו"ת והדכורא צלמות הנז' פרשת פקודי ולא עוד אלא שהרשעים בחייה' נקראי' מתים לפי שנשמת' הקדוש' מצד אלהים חיים נסתלקה מהם ע"י חטאם ונודע כי נשמתם נמשכה דרך היסוד הנק' א"ל ח"י ואז נכנסה בהם נפש של הקלי' הנק' מות או צלמות ולכן נקראי' בחייהם מתים ולכן כל תאוות הקלי' והיצה"ר הוא לרדוף אחר האדם ולהחטיאו לתועלת' כי אוחזין בנשמות הקדושה הנק' חיים וניזונין מהם ועל ידיהם הם חיים והנשמות בתוך הקלי' עומדות כנשמה בגוף המחיה אותו ממש ולכן רודפים כל החצוני' ונדבקים בכל מקום שיש קדושה כנודע כי הדבק בהם נדבק בחיים והפורש מהם כפורש מחיים ובזה אל תתמה איך הקלי' רודפים כ"כ להחטיא את בני האדם ולהכעיס לבוראם אבל הם מוכרחי' לתועל' עצמם להתקיים ולחיות

ובזה תבין סיבת עונש הרשע בעת שחוטא כמה וכמה ראוי ליענש כיון שחילל והכניס הקדש בחול ומחייה הקליפה וממית את הקדושה בהכנסה תוך המות גם בזה תבין איך ע"י חטא אדה"ר גרם כל הגליות עד ימות המשיח ועתה צריכין אנו לבאר למה לא נזכרו רק ד' גליות בבל ומדי ויון ואדום כיון שגלו ישראל בכל ע' אומות כנודע גם נבאר למה באלו הד' גליות גלו כל ישראל אך בשאר האומות לא גלו כולם אלא כיון שגלה שם אחד מישראל נחשב כאלו כולם גלו כנ"ל והענין הוא דע כי כמו שבקדושה יש ד' אותיות ההוי"ה שהם השרשי' אשר מהם מתפשטי' ע"ב הוי"ות וע"ב שמהן שהם ענפי השרשי' הנז' והם הם ד' נהרות הגן כנודע כן בקלי' יש ד' נהרות פישון וגיחון כו' שהם השרשי' ומתחלקי' לע' אומות וכמ"ש רז"ל שם האחד פישון זו מל' בבל ושם הב' גיחון זו מל' מדי כו' ולהיות כי כל הע' כלולים בד' נהרות האלו ולכן כל ישראל גלו בכל אומה מאלו הד' שהם בבל ומדי כו' אבל שאר ע' אומות הם פרטיים וענפי' וכל אומה מהם לקחה חלק פרטי מן הנשמו' ולכן אין כל ישראל צריכין לילך בגלו' שם זולתי אותם בני אדם אשר נפלו ניצוצות נשמותיהם באומה ההיא הם הצריכין לגלות שם כדי לברר ולהוציא משם ניצוצותיהם שנפלו שם.

ובזה תבין ענין גלות מצרים שקדם לכולם לפי שהוא רמוז בנהר הראשו' העליון שבהם ובתחלה יורדת השכינה ומתלבשת תוך הקלי' הנק' ראש והולכת ונכנסת מדרגה אחר מדרג' עד סיום הרגלי' וכד מטי ברגלי' כדין כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא גו' כנז' פ' פקודי ולכן בגלות מצרים ובגלות בבל גלו כל ישראל כולם להיות כי מצרים היא הראש גם בבל כתיב בה אנת הוא רישא די דהבא אבל בגלות יון ואדום לא גלו עשרת השבטים כי כבר הגל' סנחריב כנו' ואינ' מכלל הראש הכולל כל ישראל אמנ' שם נתפזרו ונתערבו ניצוצות אותם ב' שבטי' וחצי שגלו ביניה' ומכ"ש שאר האומות שאינ' רק ענפי' ובחי' פרטיי' ומי שצריך גולה שם הוא לבדו והדברי' מבואר' ועתה נבאר ענין גלות מצרים למה נזכר יותר מכל שאר הגליות והטעם הוא כי במצרים היו כל ניצוצות הראש של כל ישראל מעורבין בהם ולא נגאלו משם עד שיצאו ונתבררו מתוכ' כל הנשמות וז"ס וינצלו את מצרים שעשאוה כמצולה שאין בה דגי' שהם ישראל הנרמזי' בדגי' וידגו לרוב או כמצודה שאין בה דגן הם ישראל הנרמזים כדגן כמש"ה קודש ישראל לה' ראשית תבואתו וכתיב אוכלי עמי אכלו לחם וכו' משא"כ בכל השלשה גאולות של בבל ומדי ויון שלא נגאלו לגמרי מתוכ' ונשארו בחי' קצת נשמות שלא נתבררו לגמרי וכדוגמת' נשארו ישראל למטה תחת יד בבל ומדי ולא עלו בבנין בית שני כנודע כדי לברר הנשאר שם האמנם כללות ישראל יצאו מן גלותם ולכן נק' גאולות אבל אינם שלימות כגאולת מצרים. וזהו טעם איסור לא תוסיפו לראות' כו' כי כיון שכבר נתברר כל הנשמות מתוך קלי' ההיא כל החוזר שם להשתעבד תחת יד הקלי' ההיא מחלל הקדושה והשכינ' ללא צורך ומכניעה תחת יד קלי'. ובזה יתבאר טעם חומר הזכרת זכירת מצרים מכל שאר הגליות כי היא לבדה גאולה שלימה אמיתית ואמנ' הגאולה העתיד' גדול' אף מגאולה מצרים והטעם הוא כי הנה בגאולת מצרים אעפ"י שלא נשאר בה בעצמה שום ניצוץ של קדושה כי הכל נתברר כנז' עכ"ז עדיין בכל הארצות כולם זולת מצרים לא נתבררו חלקם אשר נתערבו בתוכם מזמן חטא אדה"ר

ובזה ית' טעם למה גאולת מצרים היה אחריה הפסק וחזרו ישראל לגלות בין העמים כדי לברר שאר הנשמות שבשאר האומות אבל גאולה העתיד' ואין אחריה הפסק עוד גלות אחר לפי שאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות להתברר מכל האומות כולם בסוד ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך גו' ולכן לא יאמר עוד חי ה' אשר העלה את ישראל ממצרים כי אם חי ה' אשר העלה גו' מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתי' שם גו' והיא גאולה כוללת בכל הע' שרים שבקלי' גם בזה ית' טעם מש"ה ועת צרה היא ליעקב גו' וכתיב כי יבא כנהר צר גו' ובא לציון גואל גו' ונודע ומפורסם בדברי רז"ל תוקף הצרות העצומות שיהיו לישראל בחבלי המשיח והטעם הוא כי סיום ברירת הקדושה אשר ברגלין דאדם דקליפה ושם תגבורת החיצונים וחלישות הקדושה המועטת אשר שם וכאשר יושלמו רגלין להתברר כדין כתיב בלע המות לנצח כמבואר במקומו. וגם בזה ית' ענין כל הגאולות שעברו שבכלם לא נתבטלה האומה ההיא ששיעבדה בישראל כי בהיות' משועבדים להם כדין זנבא שליט שהם הקלי' ההיא השולט' על הקדוש' וכל השפע כולו נמשך אליה וממנה נמשך לשאר האומות חלקם

וזה סוד אומרם ז"ל כל המיצר לישראל נעשה ראש כי מצרים נקרא בית עבדים ובגלות מצרים מלכו בכיפה ואחר שיצאו ישראל מתוכ' וניטלה חיות' מתוכם נשפלו כמ"ש מן הממלכות תהיה שפלה וגו' אבל לא נתבטלה האומה ההיא לגמרי כי עדיין שורש הקלי' שבע' אומות קיימת ונשמו' הקדושה בתוכם והם נותנין למצרים חלק שפע ומצרים טפלים אלהם ועד"ז בבל ומדי ויון כתיב הן ארץ כשדים זה העם לא היה ובגלות ישראל מלכו בכיפה ובצאת ישראל מתוכם חזרו לשפלות' ולא נתבטלו ועד"ז בכל אומה בזמן שליטתה על ישראל ואח"ך נשפלת אבל לעתיד לבא שכל הקדושה תתברר מתוך כל הע' שרים יסתלק כל חיותם ואין להם שום יניקה ושום חיות כלל ואז יתבטלו הקלי' הנקר' מות לגמרי כמ"ש בלע המות לנצח וגו' לא יהיה גלות אחריה לעולם